

STRĂNUTĂ PĂPĂDIA...

STOMFF ANDREI AUREL

STRĂNUTĂ PĂPĂDIA...

Strănută păpădia să-și întindă
Supremația peste toată valea
Semnele toamnei vin și-mi atîn calea
În jocul lor de nuanțe să mă prindă.

Mă-ntind în iarbă ca-ntr-un pat regesc
Trăiesc și mă îndrept spre echinox.
Întreaga lume pare-un paradox
În care încă știu să mai iubesc.

O umbreluță vine să se-așeze
Ca să viseze ploi pe pleoapa mea.
O simt sezând, o simt atât de grea
Cât sarcina ce-o are să creeze

O altă păpădie peste-o vreme,
Sisteme dint-o lume ce repetă
Miracolul mișcând doar o baghetă
Divinitatea dragostei supreme.

Strănută păpădia, ce perenă
Imagine a vieții nesfârșite!
Dar câte umbreluțe irosite
Pentru-a transmite dincolo o genă?

Așez cu grijă umbreluta-n iarbă,
În barbă simt un tremur nefiresc
Iubita mea aş vrea să vezi cum cresc
Mulțimi de păpădii ce vor să soarbă

Lumina stelelor din ochii tăi.
Iubito, rogu-te , lumină dăi!